

sudek zjistil, že dne 17. července 1925 o 10. hod. večer zaslechl vrchní dozorce pohraniční finanční strážže Alois N., konaje služební obchůzku na silnici u N. dvě rány a spatřil hned na to skupinu jezdců na neosvětlených kolech. Maje za to, že jsou to podloudníci a že výstřely pocházejí od nich, vzal do ruky zbraň a chtěje zjistiti jejich jména, zvolal na jezdce: »Zastavte, zde finanční stráž!« Když zastavili a k jeho rozkazu sestoupili s kol, přistoupil k němu obžalovaný, uchopil rukou hlaveň pušky N-ovy a odstrčil ji dosti prudce na stranu, křiče při tom: »Já nejsem zloděj, na mne si nepotřebujete připravovati zbraň.« Teprve potom poznal N., že se jedná o obžalovaného G-a, poněvadž jmenoval třikrát své jméno. Dozorce N. vytrhl pak obžalovanému zbraň a varoval ho před dalším útočením a obžalovaný mu odpověděl nadávkami. Z tohoto formálně bezvadného zjištění jest patrné, že N. byl obžalovaným napaden v době, kdy konal službu jako finanční stráž, chtěje zjistiti jména osob podezřelých z podloudnictví. O nějakém osobování si práv strážže bezpečnostní, o neodůvodněném obtěžování, jak se snaží věc vyličit stěžovatel, nemůže býti řeči. Jsou zde tedy zákonné předpoklady pro zvýšenou ochranu N-ovu podle Šu 68 odst. druhý tr. zák.

K 2. Soud první stolice správně uznal, že prudké odstrčení pušky dozorčího orgánu, o němž rozsudek zjistil, že se nestalo nahodile, nýbrž úmyslně a způsobem urážlivým — poněvadž je pachatel doprovázel spíláním, naplňuje skutkovou podstatu reální injurie ve smyslu Šu 312 tr. zák., ježto jde o činnost, namířenou přímo proti tělu vrchnostenské osoby; dlužno totiž uvážiti, že dozorce N. držel pušku v ruce, by jí v případě potřeby použil, a že mu ji obžalovaný prudce odstrčil na stranu. Správně také vyslovil nalézací soud, že podstata urážky podle Šu 312 tr. zák. spočívá ve zlehčení úřední autority napadené osoby. Proti vývodům zmateční stížnosti dlužno zdůrazniti, že takové zlehčení spočívá již v jakémkoliv projevu nevážnosti k úřední osobě, pokud nejde o pouhé neslušné nebo nezdvořilé chování, z čehož plyne, že nemusí dosáhnouti takového stupně, jaký předpokládá přestupek urážky na cti podle Šu 487 a násl. tr. zák. Právně mylný není ani názor soudu první stolice, že po stránce subjektivní se nevyhledává úmysl urážlivý, ani úmysl rušiti úřední jednání, nýbrž že stačí vědomí pachatelovo, že se jeho jednáním zlehčuje úřední autorita. Toto vědomí jest v rozsudku rovněž formálně bezvadně zjištěno. Nezáleží na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda si uvědomí obsah spáchané urážky také třetí osoby čili nic.

Čís. 2372.

Zbrojní patent ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák.

Nástroje, jichž původní nebo přirozená forma byla úmyslně změněna za tím účelem, by jimi mohla býti způsobena těžší poranění, jsou zapovězenými zbraněmi (druhý odstavec Šu 2, § 32 zákona), třebas byly podle své povahy určeny k vykonávání umění nebo živnosti nebo k domácí potřebě; spadá sem nůž opatřený mechanickým uzavíračem.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, Zm II 64/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 24. listopadu 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže podle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a) c) tr. zák., Štěpán B-ý i podle §u 176 II. a) tr. zák., Sylvestr R. též přestupky podle §§ů 2, 32 a 36 zbrojního patentu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Právní vývody stížnosti, provádějící dovolávaný zmatek čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. namítají, že u nože, v jehož držení R-em shledal nalézací soud přestupek §§ů 2, 32, 36 zbr. pat., nejde o zapovězenou zbraň, nýbrž o náradí určené pro živnost obžalovaného. Námitka neobstojí. Nůž mezi věcmi obžalovaného Sylvestra R-a nalezený jest 25 cm dlouhý a opatřen mechanickým uzavíračem na střence umístěným, pro nějž nůž, je-li otevřen, se nedá sklapnouti, leda že se páka k tomu určená a jinak k hřbetu střenky přiléhající postaví a směrem k čepeli stiskne. Nelze pochybovati o tom, že takovýto přístroj jest u kapesních nožů neobvyklý a cizí přirozené formě jejich, sloužící snadnému přiblížení ostří čepele ku střence, a uschování ostří ve střence, by nebyly ostřím čepele náhodou způsobeny škody. Rovněž není pochyby o tom, že se otevřený čepel upevní uzavíračem tak, že se nezavře ani při nárazu na tvrdý předmět, čímž se nůž stane vhodnějším ke způsobení vážnějších ran, než jaké možno způsobiti obyčejným kapesním nožem. Třebaže tedy v takovém noži jako R-ově nelze shledati — jak rozsudek za to má — skrytý k potutelným útokům vhodný nástroj, dlužno jej vřaditi do skupiny nástrojů, jichž původní nebo přirozená forma jest úmyslně změněna za tím účelem, by jimi mohla býti způsobena těžší poranění. Nástroje takového druhu jsou však podle druhého odstavce §u 2 zbroj. pat. zapovězenými zbraněmi bez výjimky, z nich nejsou vyjmuty ani věci určené podle své povahy k vykonávání umění nebo živnosti nebo k domácí potřebě. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud pokládá onen nůž R-ův za zapovězenou zbraň.

Čís. 2373.

Skutková podstata podvodu nevyžaduje, by byl někdo poškozen, ani, by pachatel se obohatil nebo měl úmysl se obohatiti.

Stvrzenka poštovního úřadu šekového (část složenky) podpisem úředníka a razítkem poštovního úřadu opatřená jest veřejnou listinou i v části, vyplněné stranou (§ 199 d) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 14. května 1926, Zm I 626/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zlo-